

23 Aralık 1930 menemen... Sabahın erken saatleri... Altı kişiydiler. Çember sakallı, sarıklı ve cübbeliydiler... Manisa'dan geliyorlardı. Nakşibendi Şeyhi Esat'ın tarikatı o yörelerde yaymakla görevlendirdiği Laz İbrahim tarafından yollanmışlardı. Başlarında ise Giritli Derviş Mehmet adındaki bir yobaz dördünde silah vardı..

Sabah namazının hemen ardından camide namaz kılanlara Mehdi olduğunu söyleyen Derviş Mehmet dini korumaya geldiklerini, arkalarında 70 bin kişilik Halife ordusu olduğunu, öğle saatlerine kadar şeriat bayrağı altında toplanmayanların kılıçtan geçirileceğini söyledi. Ardından camide bulunan yeşil bayrağı alıp bir sopaya taktılar. Menemen meydanına kazılan bir çukura kazılan çukura dikteler. Bayrağın çevresinde dönmeye, tekbir getirmeye ve zikretmeye başladılar. Bir yandan da Şapka giyen kafirdir. Şeriate dönülecektir. Diye haykırıyorlardı. Kendilerini izleyen ahaliyi de bayrağın altından geçmeye zorladılar. Olayın duyulması üzerine ilçedeki askeri birlikten yedek subay Mustafa Fehmi Kubilay bir manga askerle birlikte hareketi bastırmak üzere olay yerine gönderildi. Kubilay onları görünce askerlerinin yanından ayrılarak tek başına yobaz güruhuna yaklaştı ve teslim olmalarını istedi. Karşılık bir el ateş oldu. Asteğmenin yaralandığını gören askerler de karşı ateş açtı ancak tüfeklerde öldürücü etkisi olmayan manevra fişekleri vardı.

Derviş Mehmet ahaliye dönerek, Ben mehdiyim, bana kurşun işlemez diye bağırma başladı ve yaralı halde cami avlusuna sığınan Kubilay'ın yanına koşarak, testere ağızlı bağ bıçağıyla başını gövdesinden ayırdı...

Kubilay'ın kesik başı tekbirler eşliğinde yeşil bayraklı sopanın ucuna bağlandı...

O esnada olay yerine yetişen iki bekçi. Hasan ve Şevki de yobaz güruh tarafından ateş açılarak öldürüldü. Üç şehidin ardından silah sesleri üzerine gelen askeri birliğin teslim ol çağrısına da ateşle karşılık veren yobazlardan Derviş Mehmet ve iki arkadaşı askerin karşılık vermesi sonucu öldürüldü. Diğerleri ise derdest edildi...

Bu alçakça girişim başta Ankara ve İstanbul olmak üzere tüm yurtta derin bir teessür ve infiale yol açtı. Büyük Devrimci Atatürk orduya gönderdiği başsağlığı telgrafında duyduğu derin acıyı şu sözlerle ortaya koydu.

Mürtecilerin gösterdiği vahşet karşısında Menemen'deki ahalden bazılarının alkışla tasvipkar bulunmaları bütün cumhuriyetçi ve vatanperverler için utanılacak bir hadisedir.

Divan-ı Harp mahkemesinde yargılanan failerden 28'i Kubilay'ın başının kesildiği yerde idam edildi. 41 kişiye de çeşitli ağır hapis cezaları verildi. Devrim şehidi Kubilay ve iki bekçi için Menemen'e dikilen anıtın üzerinde şöyle yazar;

İnandılar, dövüştüler, öldüler, Bıraktıkları emanetin bekçileriyiz.

Derviş Mehmetler bu ülkenin kaderinden hiç eksik olmadı. Ne yazık ki..

Büyük Devrimcinin zamanında yeraltında ya da ingiliz'in Fransı'nın kuyruğunda metanet peşindeydiler... Demokrat Parti ile birlikte iyice su yüzüne çıktılar... Oy uğruna baş tacı edildiler. Cehalet egemen oldukça, millî eğitim iğdiş edildikçe güçlendiler, palazlandılar yetmedi devletin içinde yuvalandılar...

Bugünlerde artık anaokullarına, çocuk yuvalarına kadar el uzattılar... Minnacık çocukların beyinlerini teslim almak için sarıldıkları slogan çok basitti.

Ağaç yaşken eğilir!.. Bunlar yürüdükleri yolda her kazanım, hedefledikleri amaç için fethedilen birer kale idi yalnızca. Ana amaç, belirledikleri son çok açtı.

Şeri İslam devleti.

Bu yolda yapmak istedikleri de çok açtı., önce laikliğin altının iyice oyulmasının ardından da laiklik maddesinin anayasadan çıkarılması !...

Ama buna güçleri yetmeyecektir. Bu ülkenin ilerici cumhuriyetçileri ve milliyetçileri ezici

çoğunluğu onları yok edecektir. Kalın sağlıcakla!